

Týdeník Nájezd 419 vydáno k setkání v Barré i jinde,
dne: 18.12. 2019, *online: najezd.wz.cz*

Nájezd

**Upozornění: Svině
přichází sice pomalu,
ale zato jistě.**

Kolik má čeština výrazů pro konopí?

V jednom článku 10 nejzajímavějších věcí o Americe bylo, že USA má přes 200 výrazů pro konopí. A Nájezd se tímto ptá: kolik jich má čeština?

Výběr: drtka, duno, dymlo, dýchmbachie
filmička, forsáž, fotrovice, fotrofka, fruta,
fufu, fujtajksl, fůňo, gaučák, gáňa, gandžus,
chandel, chavez, chechtavica, chia konopí

Aktuální seznam je umístěn na stránkách
Nájezdu:

najezd.wz.cz/konopi/konopi.html

Přidejte i vy své nápady.
Váš Nájezd!

**Veselý a šťastný
zimní slunovrat 2019
přeje Nájezd!**

Anketa: Bude v Praze 30 dní nasněženo?

Bude letošní zimu na trávnících Letenských sadů nasněženo po 24 hodin tak, že nebudou vidět listy travin?

Počet zásněžných dní: 0.

Pohádka pro zlé dívky 1. díl

Byla jednou jedna dívka. Na první pohled obyčejná dívka, trochu se smála a trochu se mračila. Trochu běhala a trochu mluvila, jako rys se chovala – hrála si, ale furt byla ve střehu. No, protože se narodila totiž kamenným rodičům. A co kámen nenabídne, to příroda obstará. Ale bylo léto a toho času to docela hrálo. A to dívka nejvíc rostla. Až dorostla v dámu. Pak náctiletou dcerou života. Otec ulice a matka divočina. Milovala zvířata, milovala harmonii až ji doslova konstelace souznění slunce a noci za rituálních ohňů pohltily mysl a stravovaly veškerý její zájem. A i vrabci si o ní povídali na drátech vedoucích do undergroundového rádia... Byla živel.

„Chceš dárek?“ ptali se ji o narozeninách. Ale ona na to jen vždy: „Ne, přišla bych tím o synchronicitu.“ Kdo ví, jak to bylo, ale nezastavila se. Prožívala plný život svých tajných dobrodružství a žila jej napůl tady – napůl jinde. Svět se ji stával dějištěm subrealistického divadla, který kolorovala fantazie až místa zněla odvěkým příběhem. Dívka se stávala hrdinkou dne a to v hodinách večerních... nočních a brzo ranních.

Jedné noci se ji zdál sen. Byla někde v místnosti, seděla u stolu a pohlédla si na ruce. Když v tom

najednou cítí, že se její ruce dotýkají zevnitř jakoby druhé kůže. Hmatá prsty uvnitř jakéhosi těla, jako by ona byla uvnitř, ale to tělo bylo nějak cizí. Vidí své končetiny – a to podotýkám, že teď už jako končetiny jakéhosi hmyzu, skýtající možnosti netušené. „Co to je?“ diví se. Najednou cítí, že může letět. Že má... Ano, že má křídla. Zamyslí se a najednou kouká, že stůl a celý svět má pod sebou. Cítí, jak se vznáší. Směrem pryč, od toho všeho. Ale co je nejzvláštnější, cítí se tím oním stříbrným stvořením, kterým chtěla být. Vyslanec noci, temná patronka příběhů splétajících se v ulicích městaездеjšího. Dívka si poletuje z lampy na lampu, kam jen chce. Musí žít, protože ráno umlčí jak stíny, tak můry.

Dívka je ráno překvapená a přemílá si, co to jen ten sen měl znamenat?

Ale i nadále se ona ocitávala ve snech, kdykoliv byl čas. Takto byla prokletá a jako spící ve všedních dnech procitla se mezi lidmi. A ty sny! Od té doby nemůže přijít na to, jestli je člověk dobré nebo špatné stvoření. Jak to mám vědět? Jsou všichni stejní jako já, nebo se v něčem lišíme. A lišíme-li se v něčem, kde jsou ty rozdíly? Neví. Nikdo neví.

Avšak dokonal se čas, kdy osud poskytl pořouchlou příležitost. Konalo se setkání skřítků – pohádkový majáles. Setkání kmenů z dalekých měst, osad a borů,

niv, strání i roklí, studní, potůčků, močálů a lužin. Pilo se a hrálo. A když půlnoční veselí nabíralo obrátek, a kdy muzika hrála divoce jako stádo koní. Ona tancem manifestující přímočaré umění punk – tancem bez partnera, potažmo partnerů – též v dobrých uměleckých kruzích známý jako „pogo“, přímo zahanbila skřítky, kteří svým kolovým tancem se ukázali jako banda snobů. Toliko, že tanec tento byl již zprzněn kapelou RAMONES a jejich Slepíčím tancem. Dívka jim ukázala, že ona sama je to nejnnutnější, co koneckonců ke štěstí potřebuje. A víly, zjevné fanynky svých kolově tancujících nemehel,... dotčené drzostí touto,... kdy ony v kontrastním pocitu bytí za kulturní slepice, zákeřně dívku ošálili podáním magického pečeného zákusku – s marcipánem na vrchu. Zákusku léčícího šťastný a hloupý život smyslem a jízlivým poznáním. Tak dokonal se mstivý šprým osudu, kdy večer se udál až moc rychle. Najednou dívka procitá. Je to sen? Svítí Měsíc nebo Slunce? Je všední den? Ale co to je prožívat život mezi sněním a bděním? Dívce se nedělá dobře. Musí pryč, musí domů. Ale kde je doma? Ve snech, nebo v lesích nebo ve skalách? Jde. Teď hned. Ven. Ihned ven.

Venku bylo, no je to jedno, i ona sama to neřešila. Utíká a zastavuje se na mostě. Dívá se dolů.

Do náruče řeky, do vln skládajících se z fragmentů starodávna. Hledí do historie tekoucí několik staletí a možná ještě déle. Na hladině se cosi třpytí. Uviděla tam svět vzhůru nohama. A ten vír v kaluži. Najednou ji přírodní objev uhranul. Viděla kruhy. Všechny ty činnosti tvořily kruhy! Dívka zavírá oči. V hlavě se ji poskládal výčet snů a netušených možností, které čekaly na prožití. Opět viděla to vše. V kruzích. A Sný jako obláčky života pak pluly kolem ní v čase právě teď a tam a jako závoj života ji dodávaly nový duchovní rozměr. Proudý časů ji říkaly o životě, o mládí a o ní samotné. Bylo to šílené a mystické, ale moc tomu nerozuměla... jak to byla moudrá slova.

Dívka došla domů a byla jako vyměněná. Vše, co viděla nebo udělala, mělo obrys a děsivý stín kruhu – opakujícího se počátku. Nekončící vyrvanost, která nemá trvání – žije ona život nebo život žije ji? A bylo to zlý. Sný neměly svoji léčivou moc. Ani den už nenosil potěšení. Co to bylo za prokletý bál? Dívka se rozhodla bojovat proti smyslu a stala se ještě nezávislejší a ještě divočejší. A začaly kolem ní růst trny. Začala mít ostny jak nějaký druhohorní ještěr. Co probděla sen, nebo prospala den, vždy tu byl nový trn. Dívka tak dospívá v růži.

„Řekni mi, čím to je? Dívám se na tebe a za posledních 17 let svého dětství nevím, kam tě zařadit.“
Rozmýšlí si dívka, když sleduje svůj stín. Ale něco je na tom divného. Něco tu nesedí. Dívka si opět pohlédne do zrcadlových očí.

Jestli ty jsi – já? Tak my jsme já.

Ty máš trny v zimě, já mám trny v srdci.

Ty zamrzáš ledem – tak já zamrzám...

V tu chvíli si dívka uvědomila, kam se dostala. Uviděla ten odraz toho, kdy pro samé trní ona sama zkameněla. Kruh se uzavírá, co dál? To byl šok.

„Lásko!“ zazní dívce v uších. Dívka však nevnímá. Dívá se v kruhu.

„Lásko!“ ozývá se tlumené bušení kdesi zblízka, ale pořád tak neosobně, jako by snad zastřeně...

Dívka cítí elektrizující sevření... kruhy se vzdalují. Otvírá oči.

„Kdo jsi?“ zašeptá skoro ještě ze sna.

„Má lásko, tys byla v mém snu, pro tebe jsem sem přišel a pro tebe jsem si to sem vytrpěl.“

Dívka se vzpomíná. Vše je tak rozmazané, snové a tajemné. Otáčí se za hlasem: „Řekni mi, jaké to je přivonět si jasmínu?“

„Je to jako radost nad životem, že žije, abychom žili dál,“ dostane se jí odpovědi.

„Jaké to je dýchat?“ znova se ptá, ale teď se víc soustředí, co se to děje.

„Jako smršť pocitů, které začnou brát vědomí. Je to ticho života.“

Dívka je vzhůru, ale s kým to vlastně mluví?

„Jaké to je milovat?“

„Když se celý svět pohne, aby tě učinil šťastnou.“

Dívka procitla, ale do snu a nebo do některého ze životů? Před ní stojí cizinec a nabízí ji ruku. Je to sice cizinec, smrdí po cestách. Ale dívka cítí, že mají cosi společného. Cítí cosi instinktivně opojného.

*Můj milý bojím se,
jestli sen po snu je ještě sen?
Neboj, toto vidí nový den.
Neboj se, maličká ve stínu je otvor,
jdeme za životem, za životem potom.
A procitla kráska do zahrady z trní,
a taky svobodná a zároveň první.*

Vrhá se na něj a propadá k němu jakýmsi mystickým souzněním. I ona sama cítí, že začíná tát, že se cítí být jinou ženou.

Muž ji nabídl přístřeší a dívka momentálně po dobré večeři spí u něj v sednici na peci. Unavená, že třeba to vše byl jenom sen...

Ld@ & HovAdoO

18.12. Miloslav, Milorad

Přejeme vše nejlepší!

Tobě, Miloslave,

voláme ti ave!

No a co Miloradu?

K ubalení sadu.

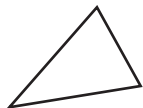
Společně proti
NARCISMU!

Zůstávám zachycen

nové město
tvoří příběh
ten který
se odehraje
ten který právě
nastává
nové město
tvoří příběh
a já zůstám
v něm zachycen.

*Tomash Rogowski,
19.7.2016 Łódź, Polska*

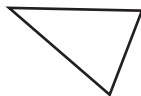

Ustálení

Jen nepatrně
se dotknout
a prožít vzájemně
několik životů
v tom všem
být klidný
v tom všem
ustálit svou cestu světla.

*Tomash Rogowski, 11.4. 2018,
Las Palmas (Squat Casa fuerte)*

Sluníčka
nevědoucí
mocí ovlivňují
moudré, schopné
až tak
Proč?

Jindřich Letenský

Kalindář

- 19.12. se koná **Vánoční setkání v Himálajském centru**. Vánoční a středověké písně za doprovodu historických nástrojů vystoupí hudební soubor RODINNÁ ZVLÁŠTNÍ ŠKOLA SCHOLA SPECIALIS FAMILIAE muzikologa, multiinstrumentalisty, skladatele a pedagoga HAMU doc. Vlastislava Matouška. Kde: Potala - Himálajské centrum, Horovo náměstí 3, P-8), kdy: 19:30, vstup: vánoční cukroví.
- 20.12. se koná vánoční diktát v podání SS Kouzelné kolotoč. Místo konání bude odtaženo v pátek.
- 22.12. se koná **Vánoční KK**. Ochutnávky bramborových salátů a cukroví. Na zpívání koled zapomeňte! Kde: OrWell (Braunerova 483/5, P8 Libeň), kdy: 16:00, vstup: dveřmi.
- 27.12. se koná **Komentovaná procházka Malvazineckým hřbitovem** (významné osobnosti a umělecky cenné náhrobky). Kde: u hlavní brány do Malvazineckého hřbitova (U Smíchovského hřbitova, bus 137 – zast. Urbanova – ze zast. Na Knížecí), kdy: 13:30, vstup: zdarma.
- 18.1. se koná **Kachnění zimní**. Vystoupí: GASOLINE RAINBOW, MRTVÁ KOŽÁTKA, KOČKOLIT a další. Kde: OrWell (Braunerova 483/5, P8 Libeň), kdy: 18:00, vstup: dveřmi.
- 18.4. 2020 **HMLSMNLS narozeniny**. Vystoupí: Dezinfekce, Retro protest, PVA, Tanidomid, Galanti, Aftertone. Kde: Počeplice 23 (Roudnice n.L), start 18:00, vstup: kdo ví.